

[Christmas Møller.]

disse Udtalelser —, at i Virkeligheden kan man fra Regeringens Side ikke samle sig til at give Besked om, hvad man vil.

Jeg bebrejder Regeringen, at den ikke fire Maaneder efter, at 21 Mands Udvalget er nedsat, giver den danske Offentlighed klar og tydelig Besked om, paa hvilke Omraader den er villig til at forbedre den danske Forsvarsordning, for der er ingen, der kan være i Tvivl om, efter den Række af Udtalelser, som er kommet fra den højtærede Statsminister, at der i Virkeligheden er megen Vilje hos det afgørende og største Regeringsparti til at træffe Ændringer i Ordningen af 1937, til at udvikle og forbedre denne.

Der er ingen, der kan beklage sig over, at Det konservative Folkeparti ikke tager paa Forsvarsspørgsmaalet som et sagligt Spørgsmaal. Vi er af den Overbevisning, at det ringe Forsvar, vi i Dag har, den Blotlæggelse, der i Dag findes af vort Land, er en Fare for Landet, og der er vel ingen, der kan fortænke os i, at vi søger saa stærkt som muligt at understrege dette.

Jeg vil dernæst vende mig med nogle Bemærkninger til den tredie Gruppe af Spørgsmaal, som efter vor Opfattelse i særlig Grad bliver Valgets Spørgsmaal, Spørgsmaalet om den økonomiske og sociale Politik, men først og fremmest om den økonomiske Politik, som er ført her i Landet.

Jeg vil da begynde med at understrege — jeg ved godt, at det fra anden Side bliver angrebet, naar det siges, men jeg tror, det er urigtigt ikke at sige Tingene paa den her angivne Maade —, at der er næppe nogen Tvivl om, at de økonomiske Forhold i Danmark ved Nytaar 1938—39 og i Øjeblikket paa en Række Omraader maa tegnes med lysere Farver, end de maatte ved tidligere Valg, og maatte for blot nogle Maaneder, nogle Aar siden. Jeg tror ikke, der er noget som helst forstandigt Formaali i at skildre Tingene her i Landet anderledes, end de er, og det er klart, at de Udbytter, vi ser, og de Regnskaber, vi i Løbet af de sidste Uger har set fra Banker og Sparekasser, er Udtryk for, at der paa en Række Omraader er en bedre Stilling, end der tidligere har været. Der kan jo heller ikke være nogen som helst Tvivl om, at der paa visse Omraader er Pengerigelig-

hed i Landet, at vor Betalingsbalance til Udlandet er i Orden, at vor Valutastilling er en saadan, at vi har Magt over den danske Krone. Og naar der i denne Tid atter forsøges en vis Agitation med Hensyn til Valutaen, saa er det min Overbevisning, at Sandheden om den danske Kronens Stilling er den, at hvis man i Dag gav fri og i øvrigt beholdt de fleste af de Foranstaltninger, vi har med Hensyn til Indskrænkninger og Begrænsninger i vor Toldpolitik, Valutacentralen o. s. v., vilde den danske Krone ikke falde, men snarere stige. Derfor vil jeg sige med Hensyn til den Agitation, som der i Tiden prøves sat ind igen paa dette Omraade, at jeg tror, de, der sætter denne Agitation i Gang, skulde være overordentlig varsomme dermed.

Altsaa tror jeg, at man paa en Række Omraader maa tegne et Billede af det danske Samfund i Farver, som jeg her har skildret. Men det, man har Lov at sige til Regeringen og ganske særlig har Lov til at sige til den Regering, som har haft den hele Magt i Landet i de sidste halvtredie Aar, som, naar vi slutter denne Rigsdags-samling, har gennemført vel 300 Love efter 1936 — det er altsaa ikke, fordi den har holdt sig beskedent tilbage, det er ikke, fordi den har været bange for at faa Love gennemført — det, man har Lov at sige, er: Hvad er da Aarsagen til, at der i det danske Samfund til Trods for disse Forhold, som her er nævnt, paa en Række Omraader er betydelige Vanskeligheder, er det for det danske Landbrug, er det for dansk Økonomi i øvrigt, er det med en Arbejdsløshed af et for en mild Vinter meget betydeligt Tal? Og jeg kan naturligvis ikke komme til andet Resultat, end at det er Regeringens Skyld, og dens alene.

Man kan efter min Opfattelse over Regeringens Politik igennem disse vanskelige Kriseaar og de Foranstaltninger, Regeringen har iværksat, sætte Ordet „for sent“. Da Spørgsmaalet om Kornetold og Kornafgift pibede frem, ganske beskedent, hos Konservatismen for 6—7 Aar siden, hvad brølte man saa efter os? Brødfordyrere! I Dag er Kornafgiften der, naturligvis efter vor Opfattelse utilstrækkelig, men den er der. Om Indmalingstvungen gælder det samme: afvist, da vi foreslog den — gennemført senere. Da vi for 10—12 Aar